

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1896

46

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΣΤΕΚΚΕΤΤΗΣ

Α΄.

Είνε λίαν εύχάριστον ότι και ήμεις ήρχισαμεν να επιποδωμεθα από τινος εις την μελέτην της Ιταλικής φιλολογίας καλλιεργούντες ούτως αυτήν, ήτις κατέχει μίαν των πρωτευουσών θέσεων εν τη κοινή των γραμμάτων άμιλλη, άφού επί πολλά έτη σχεδόν αποκλειστικώς είχομεν συνήθειαι να αναγιγνώσκωμεν Γάλλους συγγραφείς.

Την όδωσαν ταύτην έδωκε κ. Αγ. Βλάχος, καταστήσας γνωστήν εις το φιλομαθές κοινόν ποιητριαν του Ιταλικού Παρνασσού, ήτις καιτοι εικοσαέτις άπέκτησε παγκόσμιον ήμιν, την Ada Negri.

Εκ τούτου παρακινηθέντες και ήμεις παρουσιάζομεν εις το έλληνικόν κοινόν έτερον διαπραπή της συγχρόνου Ιταλίας ποιητήν, τον Λαυρέντιον Στεκκέττην. Ο ποιητής ούτος όστις, μετά του G. Garducci αποτελεί την έξοχον δυάδα των ποιητών τους όποιους ή Ιταλία μετά της Εύρώπης συμπίσσει θαυμάζει, αναγιγνώσκει, μελετά και κρίνει, είνε σχεδόν άγνωστος παρ' ήμιν.

Μόνον εν Ζακύνθω έγραψαν μερικά προ αυτού. Και όντως πρώτος ό κ. Μείμων Μαρτζώκης άπεκάλυψε τον ποιητήν εν Ελλάδι βιογραφήσας αυτόν εν τω Ζακύνθω περιοδικώ «Κ υ ψ έ λ η». Έπιτιχεις δε μεταφράσεις των ποιημάτων του έφιλοπόνθησαν ό Διον. Ήλιακόπουλος εν τω αείτω περιοδικώ και εν τω «Αττικώ Ημερολογίω» του 1889 ό κ. Στ. Μαρτζώκης εν ταίς «Μούσαις» και ό Διον. Μάργαρης εν τη «Εβδομάδι». Τελευταίον δε ό εν Αθήναις μόνον Ζακύνθιος κ. Άντ. Μάτεσις άνέγνω περισοπούδατον περί Στεκκέττην πραγματείαν του εν τω Φιλολογικώ Συλλόγω «Παρνασσός» (Ιδε Παρνασσόν 1893 φυλ. 5). Ταύτα πάντα νομίζομεν έναργώς άποδεικνύουσι πόσον ή Ζακύνθος έμελέτησε τον Στεκκέττην. Το άληθές του ποιητού όνομα είνε Ολίνδος Γουερίνης (Olindo Guerrini), το δε άνωτέρω είνε ψευδώνυμόν του.

Πρό εικοσαετίας εξέδωκε τον πρώτον τόμον των Ποιήσεών του υπό το άνωτέρω ψευδώνυμον Lorenzo Stecchetti. Τών ποιημάτων προτάσσεται πρόλογος γραφόμενος υπό του ό ή θ ε ν έξαδέλφον του ποιητού Ολίνδου Γουερίνην. Εν τω προλόγω τούτω περιγράφει τον άποθανόντα ποιητήν των Postuma. (Μετά θάνατον) ιδού εν συντόμω ό πρόλογος ούτος.

Ο Στεκκέττης έγεννήθη την 4 Οκταβρίου 1845 εν τη μικρή κόμη της Φουμιάνας, παρὰ τους πρόποδας των Απεννίνων, έξ οικογενείας ούχι πλούσιας, άλλ' εύπόρου. Το 1847 άπώλεσε τον πατέρα του, το 1850 την μητέρα του, έννυκλιώθη δε υπό την επιτροπείαν του πατρός του βιογραφούντος αυτόν. Πρωτόσας τά εγκύκλια μαθήματα ένεγράφη εν τη Νομική σχολή του Πανεπιστημίου της Βονωνίας. Άμα δε έλαβε το δίπλωμα έξηκολούθησε μένων εν Βονωνία. Άλλ' ένω νέος, πλήρης έλπίδων και μέλλοντος έξη άμερόμνος αναγιγνώσκων τον Heine, Byron, και De Musset την Άγιαν Τριάδα του, ως τους άπεκάλει, προσεβλήθη αίφνης υπό αίμωπτινίας. Και ό εθνομος νεανίας μετεβλήθη εις τον μεγαλλοδικόν φθισικόν, όστις προήν ή διατροπή τα διάφορα της ζωής στάδια βλέπει εμπροσθέν του το θάσμα του θανάτου συγχέομενον με τάς πρώτας έρωτικές του έπιτυχίας. Εγνωρίζε την κατάστασίν του. Μαζύ με το σώμα του ένόσει και ή ψυχή του, ένόσει την νόσον εκείνην, ήτις παντού διαβλέπει την άπογούτειαν, παντού διακρίνει τον μαρασμόν, παντού δεικνύει τον τάφον. Και τα ταξείδια, τα όποια του έπέβαλλον οι ίατροί επέτεινον την άγωνίαν του. Έπί ένός έπισκεπτηρίου του έγραφε το κατωτέρω ποίημα, το όποιον έπεμψε προς κυρίαν εν Νεαπόλει. Ζητώ συγγνώμην άν αι κατωτέρω μεταφράσεις μου δεν είνε τέλειαι άς μετά δειλιάς σής τάς παραθέτω:

Μου φείγεται ό νοσς και ήμ' άφορστημένος, ό πυρετός στες φλέδες μέσα άνάβει, Είμαι χλωμός πολί άδυνατισμένος, άλλ' όταν δε σκεφθώ ό πόνος παίει.

Άλλ' όταν δε σκεφθώ ό πόνος σβένει κ' ή έλπίδα στην καρδιά μου αναβαίνει.

Γιά να μην πάσχω θέλω να πεθάνω άλλ' όταν δε σκεφθώ θέλω να γιάνω.

Επί έξ όλόκληρα έτη, από του 1870 μέχρι του χειμόνος του 1876 διήλθεν ό δυστυχής ποιητής εν μέσω της νεανικής ζωής και δράσεως, και της νοσηράς αυτού καταστάσεως. Τα γλυκά της νεότητος όνειρα διέκοπτε μοιραίος βιξ και τάς στιγμάς της εϋθυγίας ήκολούθηον δρασι μεγαλλοδικας και άπογουτείαςσεως.

Ένεθυμείτο την γυναίκα, ή μάλλον τάς γυναίκας, την Καρολίαν, την Νερίαν, και την Έμμαν του, αι όποιαι διέθρεψαν τα πρώτα του έρωτικά δοκίμια και άντεπεκρίθησαν εις τους έρωτικούς του στεναγμούς. Άλλ' έδλεπεν αυτές ούχι πλέον τάς γυναίκας της καρδιάς του, άλλα τα όνειρα του παρελθόντος, άτινα φοβισμένα φείγουσι προδ του ισχύου και φθισικού προσώπου του. Και κλαίει με φωνήν τρόμον και κλαίει μισών την γυναίκα, εκείνην, την ό-

ποιαν προτέρον ήγάπησε. Και ζητεί να προστίσση ως άπιστον την καρδιάν εκείνης, την όποιαν διν δίνονται πλέον να συγκινήση.

Γονατιστός στα πόδια της με πληγωμένη Ισπίθη (ητούσα να με γιάνη και μη κορδέλ α δένοντας με γέλιο μ' άπεκρίθη: —Κύτταξε πως μου παίει.—

Μιαν άλλην ήμέρα έτρεξα εσπίσω σ' άλλα (καίλη να βρω την εϋτυχία και εκείνη τότε μ' έκραξε, μ' άνοιξε την άγκαίλη από ζήλοτυπία.

Μίαν έδλεπε παρηγορίαν τον ότι άποθνήσκει ότε πλέον ή καρδιά του δεν άγαπά. Νομίζει τούτο ως ανακούφισιν, άν δίνονται να υπάρξη τίποτε άνακουφίζον νεαρόν φθισικόν.

Ερωτήσα τη δόλια μου καρδιά: Γιατί ποιεΐς, γιατί είσαι λυπημένη; Και μ' άπεκρίθη—Η άγάπη μου πεθαίνει.

Ερωτήσα τη δόλια μου καρδιά: Όταν πεθάνη ή άγάπη τί άλλο μένει; Κάθε καρδιά που άπελπισθή πεθαίνει.

Και πράγματι μαζύ με τον θάνατον της καρδιάς του άποθνήσκει και το σώμα του ποιητού. Παρὰ την κλίνην του έτοιμοθανάτου εϋρίσκεται ό έξαδέλφός του, ό βιογράφος του, μόνος. Μία λέξις ήκούσθη ατελείωσε και το πάλ έπαυτησεν εις την προτέραν στήν. Ο φθισικός ποιητής άπέθανε. Κοίμη!

Ω! εάν έξη! (Oh! se avesse visto) έκραύγασε ούσσωμος ή Ιταλία με το άλγος το όποιον γεννά ή πρόωρος άπώλεια των τοιούτων άνθρώπων.

Τα ποιήματά του είνε μικρά, σύντομα καθός και ή ζωή του. Παραθέτω εν των ώραιότερων έρωτικών του:

Ένα όργανο στο δρόμο κάτω παίξει κ' είν άνοιχτό το παραθύρι άκόμα, Βραδιάζει κι' άφ' τους κάμπους αναβαίνει του φθινοπώρου ή μωροδιά στο στόμα.

Τα πόδια γιατί τρέμουνε δεν ξέρω γιατί τα μάτια μου είνε δακρυσμένα. Κ' έγραφα το κεφάλι για να φέρω στο νοή μου έσε που ζής μακριά από μένα.

«Αι ποιήσεις του, έγραφε ό διαπραπής κριτικός Leone Fortis, έχουσι δύο χαρακτηριστικούς τόνους, την σπουδήν κυρίως—σπειθεί μετ' ανιπομονησίας να ζήση, να αισθανθή, να σκεφθή, ν' άπολαύση, να γοήση—και ειτα το προαισθημα ότε μεν άγωνιώδες, ότε δε μεγαλλοδικόν, ότε δε άπελλι, νέν μεν εκφοάον την βλασφημιαν, νέν δε την έγκαρτήσιν, το προαισθημα όμως πάντοτε του προσεχούς τέλους του. Αι ποιήσεις του είνε όλα μικρά και ταχέαι, —μία ιδέα, εν συναίσθημα—σπανίως υπερβαίνουσι τάς δύο σελίδας, θα έλεγε τις ότι του έλαπεν ή δύναμις. Έννοείται ότι άμέσως δεν

ζωαίε δια να ζήση, ούτε δια να έπιπέση, άλλ' δια να κρύψη από τον θάτον του και τους φίλους του τάς ζωάς προσβολάς της δολοφόνου ζωής».

Παρ'όθεν άοκετός χρόνος, καθ'όν πάντες παρεόχοντο την μεθοπλαστίαν ταύτην, και οι κριτικοί έκαον λθανόντων προδ του άγώστου τέως ποιητού. Άλλ' αίφνης άνησ ούδύως ομοιάζον προς φθισικόν (λυπηρού διότι δεν δίνονται να σās παραβήσση την εικόνα του) παρουσιάζεται εν Βονωνία ως ποιητής των Postuma. Και οι ίδιοι κριτικοί, οτινες σαρκεκινημένοι έπίνον προτέρον τά έργα του άτυχούς φθισικού, τώρα είνε οι άσπονδοί έχθροί του εϋρωστού και υγιούς Ολίνδου Γουερίνην.

Πρός τί τρίτο; Cherchez la flamme. Οι διαπορείς κριτικοί Leone Fortis, Ricci, Angelo de Gubernatis, Cavallotti έροηξαν κραυγήν μομφής κατά του άνδρός εκείνου, όστις ούδύως ποιητικώς φερούμενος, άπεφίσεως να νομισθή νεκρός όπως εξαπατήση τους άναγνώστας του και ίδίως την κριτικήν.

«Δεν έπορευε, λέγει ό Leone Fortis, να διευγείση δια της βυχός του τους άναγνώστας». Ίσως τούτο δεν είνε παράλογον, άλλ' ήμεις ούδύως ένδιαφερόμεθα περί του τρόπου, άλλ' του ποίου. Αφάνομεν κατά μέρος την ψευδοβιογραφίαν και άνοιγομεν το βιβλίον εκείθεν όπου άρχονται αι ποιήσεις του.

Άλλά προήν ή επιχειρήσομεν άνάλυσιν των «Postuma» νομίζομεν καλόν ν' αναφέρωμεν άραιαίς γραμμαίς την άλήθην του ποιητού βιογραφίαν, διότι εις ούδέν έλληνικόν περιοδικόν έχει γραφή αΐτην.

ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΚΑΠΡΟΦΥΛΑΣ (ήκολουθεί)

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ

Έκ της Ιστορίας του Αλκιβιάδου και της Αθηναίων Δημοκρατίας, έργον βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας υπό Henry Houssaié. Το παρόν άπόσπασμα δημοσιεύομεν ευμένως χρηρηθέν ήμιν παρὰ διαπραπής λογίου.

Έπί της περιόδου των τριάκοντα τυράνων, οι Αθηναίοι, σπανίως και εν κλιρώ άμυχανίας ένθουόμενοι τον Αλκιβιάδην, άνεμνήσθησαν του περιήμου αυτού στρατηγήματος, δι' ου έπετεύχη άλλοτε ή ανατροπή της τυραννίας των τετρακοσίων. Έν γένει δε πάντες έρονηθήσαν διότι άρχίζουσαν παρ' αυτού την άρχηγίαν, άνεγνωρίζοντες ότι μεταξύ όλων των στρατηγών άτινα είχαν διαπραξει το μέγιστον πάντων υπέρηεν ή δευτέρα άνάλησις του Αλκιβιάδου. Άλλ' εν τη άπελπισία αυτόν διετήρουν άμυδράν τινα έλπίδα, πιστεύοντες ότι δεν άπώλετο το πλ, άρ' ου ό Αλκιβιάδης έξη.

Τα αισθήματα ταύτα του πλήθους, έξήγειραν το μίσος των τριάκοντα, οτινες συνειθισαντες εις πάλ είδος κακούργηματος, ούδύως εδίστασαν να έκδικηθούν δια του αίματος. Μικρόν μετά την καταδικήν του Θηραμένους, συμβάσαν περί τά τέλη του θέρους του 404 π. Χ. έγραψαν προς τον Λυσάνδρον, ότι ούδέποτε οι Λακεδαιμόνιοι ήθέλον έξασφαλίσαι την επί της Ελλάδος κυριαρχίαν, εάν ή Δημοκρατία έδρακούτο και αΐθης εν Αθήναις. Ένώσω δε ό Αλκιβιάδης έξη, ή άναρχική κυβέρνησις των Αθηνών διετίλει εν άκροσφαλει καταστάσει. Κατά συνέπειαν οι τυράννοι έκόντων τον θάνατον αυτού.

Οι ρόβοι των τριάκοντα ως και αι έλπίδες των εν Αθήναις δημοκρατιών, δεν ήσαν παντάπασι χημερικοί. Ο Αλκιβιάδης έξορσθεις υπό της δημοκρατίας των Αθηναίων και τίσσαρας χιλιάδας σάδια μακράν των Αθηνών ευρισκόμενος, ένησαλείτο επιμηδίας, όπως άποκαταστήση την δημοκρατίαν εν Αθήναις, και όπως άπαλλάξη της Αθήνας εκ της διπλής πίσεως ήν υρίσταντο των Σπαρτιατών και των τριάκοντα. Μετά την εν Αίγός ποταμούς μάχην, καθ' ήν οι Λακεδαιμόνιοι άνεδείχθησαν κύριοι της θαλάσσης και των περηνίων της Ιωνίας, ό Αλκιβιάδης διορών τον κίνδυνον, άν διετρέχεν ή ίδια αυτού ζωή, ένώσω διέμενον εις τάς κατά την Χερσονήσον επαύλεις του, έγκατέλειψε παρακολουθούμενος υπό της έρωμένης του Τιμάνδρας, παραλαβών μεν' αυτού πάλ ό,τι πολυτιμων είχε, ήτοι σκεύη, άδάμκντας, όπλα ίππους, ένδύματα κτλ. Κατέφυγε δε εν Φρυγίη παρὰ τω Σατραπή Φαρναβάζω έπιβών να εύρη άσυλον παρ' αυτού. Ανηλθε επί τούτω την Χερσονήσον, παρακολουθών την θρηκικήν παραλίαν άνω της Προποντιδος μέχρι των ακτών του Βοσπόρου και διεβη το στενόν επί τινος Βυζαντινού πλοίου. Περιουκλωθείς όμως κατά τά όρη της Βυθινίας υπό συμμορίας ληστών εκ Θρήκης, ήναρχήσθη να παραδώση αυτοίς πάλ ό,τι πολυτιμων είχε μετ' αυτού, εις άντάλλαγμα της ίδιας έλευθερίας και της των συνοδών του. Οι Φορμάς άποβλήποντες εις μόνον τον χρυσόν ιδέχθησαν άνευ δυσκολίας τάς προτάσεις του, και τοιουτοτρόπως έντελώς κατεστραμμένως, πλήν σφως ό υγιής ό Αθηναίος άρίκιστο εις Δασκύλειον έδραν του Φαρναβάζου, κειμένην εις την μικράν Φρυγίαν ή Φρυγίην του Έλλησπόντου. Ο Αλκιβιάδης πολλάκις συγκρούσθεις προς τους στρατιώτας του Σατραπού, έννοείται ότι ήτο γνωστός παρ' αυτοίς. Άλλ' ό Φαρναβάζος ως έξήρως ύψηλόφρων, ιδέξαστο τον συγάδα μετ' άλλης ή ανατολικής φιλοξενίας, και μετ' ου πολυ ό Αλκιβιάδης ένέμετο ό ενουόμενος του Φαρναβάζου. Προς άποζημιώσιν δε της ληστείας, ής ένέμετο θύμα, ό Φαρναβάζος έδωκε τω Αλκιβιάδη το εισόδημα εκ των ορών της πόλεως Γρύνειον της Αιολίας, έπαρχίας της Μυσίας, άνερχόμενος εις πενήκοντα τάλαντα. Όποτε υπέρ τάς 600 χιλ. σράχων περιήρχοντο κατ' έτος εις την κατοχήν του Αλκμεονίδου και με το ποσόν τούτο ήδύνατο να διαχρη-

βίον μεγαλοπρεπή και άνετον εν Ασίχ. Άλλ' ό Αλκιβιάδης δεν είχεν έλθει ως ό Θεμιστοκλής να διακμήνη επί έδάφους Περσικού, άπόζων εκ της έλευθερίας των βαρβάρων. Αρ' ής δε στήριγής περιήλθεν εις γνώσιν του ή κατάληψις των Αθηνών υπό του Λυσάνδρου και ή ύποταγή εις την τυραννίαν των τριάκοντα, ό μόνος σκοπός του βίου του και ή μόνη ιδέα, επί της οποίας περιεστρέφετο ή διάνοιά του, ήτον ή άπελευθέρωσις της πατρίδος του.

Τα μεγάλα σχέδια, άτινα έτρεφε Κύρος ό νεώτερος, στρατολόγων εν Ελλάδι και εν τη παραλίη της Ιωνίας ήθελοντάς Έλληνας επί τω σκοπώ να πολεμήση τον αδελφόν αυτού Αρταξέρην τον Μνήμονα, έπίδοσον βασιλέα της Περσίας από του θανάτου Δαρείου του Νέου, δεν διεφύγον την προσοχήν του Αλκιβιάδου. Ο Αθηναίος έσκόπεινα προδώση το μυστικόν εις τον Αρταξέρην γενόμενος τοιουτοτρόπως άντάξιος της ευγνωμοσύνης αυτού, εξ ής έμελλε να έπωφεληθή—μετέπειτα ύποχρεώων τον βασιλέα εις πόλεμον προς τους Λακεδαιμόνιους προσεγενόμενον ήδη την συνδρομήν των τω άποσάτη Κύρω. Οι Λακεδαιμόνιοι ήττώμενοι υπό των Περσών εν μιή μόνη μάχη θα έδλεπον εξεγειρομένην την πόλιν των Αθηναίων και ό Αλκιβιάδης θα είσπρηγοτο εν αυτή τροπαιούχος. Τοιαύτα ένοητοίλοι ό Αλκιβιάδης. Άλλ' ποσάκις άλλως αυτός ούτος είδε πραγματοποιούμενα όνειρα μάλλον άδύνατα. Περιποιούμενος άκαταπύστων τον Φαρναβάζον ήδυνήθη να λάθη παρ' αυτού διαβατήριον όπως άπέλθη εις Σούσα και πλήρες εμπιστοσύνης εις το μέλλον βίβουκίνδυνος υπέρ ποτε, έτοιμάζετο προς άναχώρησιν.

Κατά την έποχήν ταύτην (404 π. Χ.) ό Λυσάνδρος εν Θρήκη διακείμενος έλάμβανε παρὰ των τριάκοντα έπιστολήν, δι' ής έκόντων ούτοι τον θάνατον του Αλκιβιάδου. Η διαγωγή του Λυσάνδρου εν τη περιπτώσει ταύτη υπήρξε μεγαλόφρων. Είκαί μηδύως διακρινόμενος επί γενναιοφροσύνη, θανατώσας άλλους δια των ίδιων χειρών του έθρην ήττηθέντα και άσπλον, ούχ ήττον άλλθεις είναι ότι άπηξίωσεν ν' άπαντήση εις την έπιστολήν των τριάκοντα. Οι τυράννοι έγραψαν τότε εις Σπάρτην, οι δε Έφοροι θυσιάζοντες το πάλ υπέρ της εϋδαμονίας του Κράτους, και ροθούμενοι τον Αλκιβιάδην όσον και οι τριάκοντα έρονον, ότι ό ρόφος του Αλκμεονίδου ήθέλεν είσθαι ή πολυτιμωτέρα έκδικησις του βασιλέως Αργιδος. Επομείνως έμνήσθησαν τω Λυσάνδρω, διατάσσοντες αυτόν να παραδώση ζώντα ή νεκρόν τον Αλκιβιάδην. Επειδή δε αι διαταγαί του εν Σπάρτη Συμβουλίου είδει να έκτελώνται άσζύτητι ό Λυσάνδρος ήναρχήσθη να υπακούση. Έγραψε λοιπόν προς τον Φαρναβάζον έντήπικρατείη του τοιοού ένγώριον ότι Αλκιβιάδης είχεν εύρει άσυλον, προσέβας συγγρόνος ότι ένών Σατραπής ήρνεύτο να συμμορωθή προς την επιθυμίαν των Έσρών, ή συμμαχία μεταξύ Περσίας και Λακεδαιμόνος είδει να θεωρηται ως μη υφισταμένη.

Ο Σατραπής ιδίστασε προς στήριχην, ούχι τόσον, διότι έμελλε να διαπραξη δολοφονίαν, όσον διότι έμελλε να παραβιάση τους

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ

Εστασα νύχτα στη Κρηνησιά, και δεν ιδουκόλευθα να βρω το σπήτι, ένας υπα...

Μαγάλη σιωπή επικράτει σόλο το σπήτι, ούτε ο ελάχιστος θόρυβος δεν έβηκε μέγισ...

Πρό μίας σχεδόν ώρας είχε καταλειφθεί υπό του παροξυσμού και έκαιτο ήδη λιπό...

Εξηπλωμένη υπτία επί της κλίνης της έφαινετο βραχέως κοιωμένη η έπλησι...

Π

μεταξύ ζωής και θανάτου,ιάθη τέλος, πλην έλαφραί τινες διαταράξεις, παραφροσύνη...

Εν τη παρόδω του χρόνου οι της παραφροσύνης της ιδέαι και εικόνες μετέλλα...

Μεγάλη σιωπή επικράτει σόλο το σπήτι, ούτε ο ελάχιστος θόρυβος δεν έβηκε μέγισ...

Επλησιάζον ήδη τα μεσάνυχτα, μόνος έντός μικράς αϊθούσης, συνεζωμένης μετά...

χάιον μεθ' ου είχε σχετισθί εις Δακαλιειον οστις απέπεσε την κεφαλήν του.

Της νυκτός προουσίας οι φρονείς άρκοντο, αλλά και πάλιν ώπισθοδρόμησαν άπέ...

Οτε οι άπεσταλμένοι του Φαρναβάζου είδον τον Άλκιβιάδην έκτάδην κείμενον, έπροχώρησαν προς αυτόν μετά προσφυλά...

την κεφαλήν του, ίνα φέρωσιν αυτήν τω Σατραπή. Τούτου γενομένου, έγκυτέλειψαν...

Η Τιμάνδρα και ο Άρκάς, κατορθώσαντες να διαφύγωσι το πυρ, έθεώοντο μα...

Τοιοῦτος υπήρξεν ο θάνατος του Άλκιβιάδου. Απέθανεν εν ηλικία 46 ετών, ημί...

Στή θέα του κοκκίνου και ντροπιασμένη κρύβει με γόλλα, με τα χέρια της τα παχυντά της κάλλη,

Αγα! η νύφη από θυμό, απ' την άγάπη και ει παραίτησε τη συντροφιά και στα βουτιά ανεβαίνει

Μακρὰ τὴ σπρώχνει ἡ ντροπὴ, μὲς τὲς σπηλιὲς τὴν κρύβει τὸ σῶμα λυώνει τὸ χυτὸ ἢ θερμὴ τῆς ἀγάπης

Μ. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

ΒΑΘΗ ΑΙΩΝΩΝ Η Η Χ Ω

Στὰ δάση μέσα, στὰ νερά οἱ ραϊδάδες παίζουν, παίζουν ἀξέφρονιστα, γελῶν οἱ ὄμορφες νεροῦλες

Μὰ μέρα ποῦταίς γυνὴ στές ποταμιές, στές βρύσες βλέπει μπροστά της ἀξαφρα σὺν ἡλιο νὰ προβάλλη

συγοί, τὰ χεῖλη της ἐπαίον σὺν τῇ ἐπιθύρῃ καὶ ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ μουμουρα εἰσθάνει μέχρις ἐμοῦ, ἀλλ' ἀδύνατον νὰ ἐνοήσω τι, δὲν ἦσαν λέξεις ἐκεῖναι, μοὶ ἐφάνησαν, ὡς ὑποτονθρισμὸς ἄριστος, ὡς ἡχώ τραγουδιοῦ αἰώνης ἐρρικίασας ὅλος, ἐκινήθη πρὸς τὸ μέρος μου, ἂν ἔκλειε τὴν θύραν... Ἐστάθη πρὸ τῆς βιβλιοθήκης, συνήνωσε τεταμέναις πρὸς τὰ κάτω τὰς χεῖρας καὶ μὲ ὄμμα ρεμβόν, θελὼν ἐθεώρει τοὺς ἐν αὐτῇ τόμους. Τὴν ἔβλεπον ἤδη ἀπὸ τῆς κρύπτης μου διὰ τῆς σχισμᾶδος ὀλίγον ἐκ τοῦ πλαγίου σχεδὸν κατὰ μέτωπον. Τὸ πρόσωπόν της ἔφερε τὸν ἴσον μεγάλων ψυχικῶν κρίσεων, τὰ ἀλλοιωθῆντα ὁμογενεῶν χαρακτηριστικὰ της δὲν εἶχον οὐδὲν ἀπὸ τοῦ συνόλου, τὸ ἐλαστικὸν λεπτὴς θελατικῆς συναίσθησης· μαῦροι μεγάλοι ὀφθαλμοὶ ἀπολέσαντες τὴν λάμψιν τῶν βυθισμένοι ἐντὸς τῶν κογχῶν ἔφερον τὸ ἀπλανὲς τὸ ρεμβώδες ψυχῆς νοσοῦσης, ψυχῆς ἀλωθείσης τέλει ἐν ὑπὸ τῆς φαντασίας εἰς ὄνειρα ορικώδη εἰς φαντάσματα περσιώδη. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο γλωμῶν πολὺ γλωμῶν καὶ ἀδύνατον, ἡ ἐσθῆς της ἠνοίγετο πρὸς τὸ στήθος καὶ τὰ νεύρα τοῦ λαιμοῦ εἴσχιον ἐνθην καὶ ἐνθεν σκελετωδῆ ξηρὰ σχηματίζοντα βραχίονα ἀλλὰ καὶ ὀρθάνουσα μέγρη: τῆς σιαγόνας σχεδὸν, ἡ ἀναπνοὴ της γοργή καὶ ταρκαχῶδες ἔδονε: τὸ στήθος της ὅλον, ὁ περ ἠγείρετο καὶ κατέπιπεν ἀτάκτως προδίδον ἀδυναμίαν, ἀγωνίαν ψυχικῆν. Ἐμεινεν οὕτω μόλις δευτερολεπτά τινα, εἰπεῖτα διὰ νευρικῶν ἀτάκτων κινήσεων ἠνοίξει τὴν βιβλιοθήκην ἤρασαν ἕνα τόμον τὴν ἔκλεισε μετὰ πατάγῃ καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν τράπεζαν, δὲν ἦτο πλέον ἡ αὐτὴ ἐξαίσιος τῆς τὴν κατελάμβανε. Τὴν παρετήρουν ἐπακριβῶς, ἔσπευ καθίσμα πλησίον της ἀλλὰ δὲν ἐκάθησε, παρεύθει τὰ ἀπέριψε μακρὰν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἤρξαντο ἀγρίως περιστρεφόμενοι ἐντὸς τῶν κογχῶν, αἱ χεῖρες της ἐκινούνο ἀτάκτως σχεδὸν σπασμωδικῶς, ἤρασαν τὸ βιβλίον καὶ τὸ ἐξασπενδύονσε μακρὰν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνοικτῆς θύρας· ἐρρίψα ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, ἔφερε δὲ γαλλιστὶ τὴν ἐπιγραφήν, Pêché d' amour! Ὡθησε τὸ τραπέζι: πρὸ αὐτῆς, ὤρμησεν ὀπισθὲν του καὶ μὲ χεῖρας τεταμέναις γρόνθους συνεσφριγμένους καὶ ὀφθαλμοὺς ἀγρίους τὴν ἤκουσα νὰ ψυβρίζῃ σιγὰ σιγὰ ὡσεὶ ἐροθεῖτο τὴν ἡχώ τῶν λόγων της. Μητέρα... Μητέρα... Ἠγωνία ὄλη, ἔφρισεν ἀνέπνευε ταρκαχῶδες καὶ θρόμβοι ἰδρωτὸς ἐκυλόντο ἀπὸ τοῦ μετώπου της· ἐφαίνετο καταληρηθεῖσα ὑπὸ τῆς ορικής ἀοράτου τινός κινδύνου, ἐφρικίον καὶ ἐνὼ μυστηριώδης τις προκαίθησι μοὶ ἐπιπνεῖ τὸν νοῦν, ἠσθάνουθη τι ἐγγίζον. Ἐκινήθη αἰώνης ἀρχῆς κερὰν κραυγὴν πνευματικῆν εἰς τὸν ἀεὶ ἰσχυρὰ της καὶ μὲ ἀλλόκοτον πλήρη μανίας καὶ ὀδύου πρὸς τὸ σκότος τῆς μεγάλης αἰθούσης... Ὅχι... ὄχι... εἶπε καὶ ὤρμησε ἐξάλλος πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον, δὲν εἰδίστασα στιγμὴν ὤρμησα τὴν ἄρπασα ἀπὸ τὸ φρέμα καὶ τὴν ἔσυρα μετὰ δυνάμεωσ πίσω. Δὲν ἐκράυγαση ὄλη της ἡ ορική διεγέρσις εἰς τὸ βλέμμα της, προσεπάθησε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τὴν ἤρασαν δι-

ἀμοιρότερων τῶν χειρῶν. Ἐκεῖ... ἐκεῖ, ἐπιθύρῃς, καὶ ἠσθάνουθη τὸ σῶμά της νὰ τρέμῃ ὅλον, ἐκεῖ... καὶ προσπαθοῦσε νὰ διαφύγῃ... ἄρσε με, ἄρσε με... ἐκράυγαση βραχνά... ἄρσε με... καὶ δάκρυα ἐκύλασαν ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ γέλιο ἀγριοξερὸ σὲ ἀνάβροθος ἀκατάληπτους λέξεις ἤρχετο μὲ ἀγωνία στὰ χεῖλη της χεῖλη λευκὰ σὺν βραμπακι κινούμενα σπασμωδικῶς. — Ἀλλὰ τί βλέπεις λοιπόν, τί σε τρομάζει; τῆς ἐπιθύρῃς βραβεῖα σταυτὶ. Καὶ σὺν τῇ τὴν ἐκάρωσαν οἱ λόγοι μου ἔγυρε ἀποτόμως ἀπάνω μου, μὲ ἄρπαξε δυνάτῃ ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὰ μάτια της καρφώθηκαν ἀγρία ἀκίνητα στὴν κνήρη ταινία τῆς ἀνοικτῆς θύρας. — Ὁ σκελετός!... τὴν ἄκουσα νὰ μουμουρίζῃ ἔξωρα καὶ ἠσθάνουθη τὰ δάκρυά της νὰ σφίγγου νὰ κολλοῦν νὰ μοῦ παραλύουν τοὺς ὤμους. — Νάτον, νάτον... ἐκεῖ... ἐπανελάθειν σιγὰ σιγὰ, μὴ φύγῃς μὴ μ' ἀρπῆς... φοβᾶται... φοβᾶται... ἄ... ἄ... μῆτέρα μητέρα... Κρύος ἰδρῶς ἔβρεγε ὅλο μου τὸ σῶμα, ἡ ορική της παράφρονος ἐπετεινετο, ἀπὸ τὰ χεῖρῃς της τοῦ μ' ἔσφιγγαν τόσο, ἀπ' τὰ μάτια της τὰ ἀγρία τὰ βλοσυρὰ, ἀπ' τὰ ἀγωνιώδη στήθη της ἀπ' ὅλον της τὸ σῶμα, ἀπ' τὴν ἀλλόκοτη τὴν ορικώδη ἡχώ τῆς φωνῆς της καὶ τοῦ φοβερῶ ἔβγαίνε, καὶ ορικῶδες ἤρξατο νὰ μὲ περικυκλῶν, νὰ μὲ κυριεύῃ τὸν νοῦν, τὰ νεύρα, αἰώνης ἀνατριγίλιασας ὅλος, μοὶ ἐφάνη πῶς καὶ ἤκουσα εἰς τὴν μεγάλην αἰθούσαν, καὶ ἐτριζε, καὶ ἐροταλίζε συρόμενον ἐπὶ τῶν σκελετῶν... ορική ἐκυριεύσε τὸν νοῦν μου, σκία σκελετοῦ διεγέρθη εἰς τὸ σκότος!... ἡ σκία ἐκινήθη, ἐθάδισεν, ἐπλησίασε τὴν θύραν, ἠσθάνουθη ὅτι οἱ βραχίονες τῆς παράφρονης μὲ ἄρσαν καὶ ἐτάθησαν πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἤκουσα ταυτοχρόνως νὰ γρυλλίξῃ, εἶδον νὰ κινή σπασμωδικῶς τοὺς δακτύλους σὺν τῇ ἡθέλει νὰ τὸν ἀρπάξῃ, νὰ τὸν σφίξῃ, νάτον κομμητικῶς, τρόμος μὲ κατελάθει, τὰ γόνατά μου ἔλθοντο, ὁ σκελετός ἐμενεν ἀκίνητος, τὸν ἔβλεπον νὰ κινή τὰς σιαγόνας μόνον, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔκλειε, ὅτι ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ... Ἐσφίξα στὴν ἀγκυλιά μου τὴν τρελλήν καὶ ὀπισθογερῶν βῆμα πρὸς βῆμα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ ἐφθασα τὴ πόρτα τοῦ ὑποδοματίου μου, τὴν ἠνοίξα διὰ λακτισματός, ἐρρίψθη ἐντὸς καὶ τὴν ἔκλεισα, καὶ ἦν στιγμὴν εἶδα τὸν σκελετὸν νὰ προχωρῇ βραχέως ἐντὸς τοῦ θαλάμου. Ἐκλειδῶσα, ἀπόθησα τὴν τρελλὴν ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ἦτο λιπόθυμος πλέον. Δὲν ἠδυνάουην νὰ ἠσυχάσω οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ὄλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισα μάτι, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουα τὸν σκελετὸν νὰ πέρνῃ τὰ ὄστα του εἰς τὴν παραπλευρῶς αἰθούσαν, δὺθ τρεῖς ὀρές ἐκράυγαση καὶ κώλησα τὸ αὐτὸ μου εἰς τὴν ὄπῃν της κλειδαρῆς, ἐφρικίον ὅλος, ἤκουα πότε ἀσθενῆς πότε δυνάτον χροσταλισμα, πλανώμενον δὸ καὶ καὶ, ἀπὸ τῆς μῆς εἰς τὴν ἄλλην αἰθούσαν. Μόλις ἐξημέρωσε ἄρχικα τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἠρῆνυσα πικρῶς,

ὅλα ἦσαν στὴ θέσι τους καὶ ἡ εἰκὼν ἐκείνη, καὶ τὸ μαῦρο πανὶ ὄρθουτο ἀπαισία πίσω ἀπὸ τὸν καναπέ, ἤμου ἐτοιμος νὰ καταβῶ τὴ σκάλα, ὅτε εἶδα νάναβαίνῃ ὁ θυρωρός, τὸν ἐσταμάτησα καὶ τὸν ἐρώτησα ἂν ἤκουσε ν' ἀνεβαίνῃ κανεῖς τὴν νύχτα ἐπάνω. — Δὲν ξέρω, μοὶ ἀπάντησεν, ἀλλὰ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄκουσα τριζίμο στὴ σκάλα, καὶ μοιρεῖ νὰ ἦταν ὁ ἀμαξῆς γιατί αὐτοῦ ἢ μπότες τριζίου. — Καὶ τί ἤθελε τέτοια ὥρα ἀπάνω, ἠρώτησα. — Μὰ μοὶ ἔλεγε πῶς ξέγρασε τὴ τσάντα τοῦ κυνηγοῦ αὐτοῦ δὸ τὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρεσίας, ἴσως τοῦ χρεῖστικῆς, γιατί παεὶ κάθε μέρα κωνίτη. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεφανίσθη καὶ ἡ μητὴρ τῆς ἀσθενούς ὁ θυρωρός τῆς ἐνεγείρησεν ἕνα γράμμα· ἦταν τὸ ἐφόρου τοῦ νεκροταφείου Ἀθηνῶν ὁ ὁποῖος τῆς ἔγραψε ὅτι χθὲς κατὰ τὴν παραγυῖαν τῆς ἐνήρη ἐνήργησε ἐκταφὴν τοῦ σκελετοῦ τοῦ γαμβροῦ της καὶ ἀνέμενε τὰς περικτεῶν ὀδηγίας της. Τὴν ἀρῆκα πρὸς στιγμὴν μόνην καὶ ἔσπευσα πρὸς τὸ πλαιῖον μικρὸν δωμάτιον. Ὁ ἀμαξῆς δὲν εἶχεν ἀναβῆ τὴν νύχτα μείνει ἐπάνω, εἶδα τὴν κωνηγετικὴν τοῦ τσάντα βυγμένη σὲ μιά καρέκλα. ΓΕΡΓΙΟΣ ΑΣΗΡΕΑΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ὑπὸ Θεοδώρου Ν. Φιλολάτου

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ

Περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἰδίως γλώσσης
Ἐὰν εἰδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἀποθανοῦσα καὶ παρῆσα ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα, ὡς ἐτόλμησαν τινες νὰ διαλαλέσωσι, διότι ἐπῆλθον αἱ ἀνωτέρω μεταβολαί, εἰδύνατο εὐλόγως νὰ εἴπῃ τις ὅτι οὐδέποτε ἔζησεν ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα ἢ πολλὰκις ἀπέθανε καὶ ἀνέζησεν ὑπὸ ἄλλῃ μορῇ. Ἐν πρώτοις μεταξὺ τῶν διαφόρων διαλέκτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς κληθείσης κοινῆς ὑπῆρχον ἀσυγκρίτως μείζονες διαφοραὶ ἢ αὐτῆς τῆς παρ' ἡμῶν γυδαϊστῆτος καὶ τῆς τότε κοινῆς. Ἐξ αὐτῶν ἡ μὲν Αἰολικὴ, προσεγγίζουσα μᾶλλον πάσης ἄλλῃ τῇ ἀρχαϊστῆτι Ἑλληνικῇ γλώσσῃ, γενικῶς μὲν δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι διετήρησεν ἐν τῷ ἀρχαϊστῆτι αὐτῆς τὸ ἐξοβελισθῆν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρχαϊστῆτος τῶν ἄλλων διαλέκτων διγῆμα, ἐπεξέτεινε τὴν συζυγίαν τῶν εἰς μισθῶν καὶ ἀπεδιπομπεῖτο τὰς συναφῆσεις, εἶτι δὲ καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα φωνήεντα καὶ σύμφονα ἀντικαθίστα δι' ἄλλων ἢ Δωρικῆ ἀρχαϊκωτέρα ἐπίσης τῶν ἄλλων, μετέβαλε πολλὰ γράμματα, κατὰ κανόνα δὲ ἀνεπλήρου συνθεσῆτα τὸ η δὲ αὐτῶν. Ἀμοιρότερον δὲ τῶν διαλέκτων τούτων ἡ ἀρμονία εἶναι: σθερακὰ καὶ πῶς ἀσπρηά. Τούναντιον ἢ τῆς Ἰωνικῆς εἶναι: γλυκεία καὶ πῶς μαλθακά, διακρίνεται δὲ διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν συμφώνων καὶ τῆς περιστολῆς τοῦ δασέος πνευματισμοῦ. Καὶ αὕτη μὲν ἡ γενικὴ διακρίσις, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς ἐπήγαγε μεγίστη διαφορὰ εἰς τὴν κατάρτισιν καὶ τὸν

χρηματισμὸν τῶν λέξεων. Ἐνῷ γενικῶς ἐλέγετο καὶ ἐγράφετο τέσσαρες, ἄρσην, λαός, ναός κτλ., ὁ Ἴων ἐγράφε τέσσαρες, ἔρσην, λαός, νεός. Ὁ Δωρικὸς ἔλεγε ὄρσην, φοίτῃον ἀντὶ ὄρῳ, φοίτῃον. Ὁ Αἰολικὸς ἔλεγε λυόμεθεν ἀντὶ λυόμεθα, στροτός καὶ παῖς ἀντὶ στρατός καὶ παῖς, γλύφω καὶ πέσσυρος ἀντὶ γλύφω καὶ τέσσαρες. Ὁ Αἰολικὸς καὶ ὁ Δωρικὸς ἔλεγον μέλις ἀντὶ μέλας. Ὁ Αἰολικὸς ἔλεγε ἔταρος ἀντὶ ἔτερος, παῖς καὶ δάις ἀντὶ παῖς καὶ δάις. Ὁ Ἴων ἔλεγε ζιεύς, κίς ἀντὶ αετός, αἰ. Ὁ Αἰολικὸς καὶ ὁ Δωρικὸς ἔλεγον ὄρπετον ἀντὶ ἔρπετον. Ὁ Αἰολικὸς καὶ ὁ Δωρικὸς ἔλεγον γλέφαρον ἀντὶ βλέφαρον καὶ δᾶ ἀντὶ γῆ καὶ δευ ἀντὶ Ζεὺς καὶ τύπτορες ἀντὶ τύπτομα. Ὁ Ἴων ἔλεγε βυσσός ἀντὶ βυθός, καὶ κατῆ, κῶς, κῶος ἀντὶ ποτῆ, πῶς, ποῖος καὶ ὄμα, κέκαδμα, ἴδμεν ἀντὶ ὄση, κέκαμα, ἴσμεν καὶ δέκαμα ἀντὶ δέγομα. Ὁ Δωρικὸς ἔλεγε μαδδα ἀντὶ μάλα καὶ σίος, Ἀσαναία ἀντὶ θεός, Ἀθήνη κτλ. (1) Ἀλλ' ἐκτός τῆς διαφορῆς μεταξὺ τῶν διαφόρων διαλέκτων, ὡν ἐκάστη ἐπεκράτει κατὰ τόπου, εἶτι δὲ καὶ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ λόγου καὶ τῆς ποιήσεως (διότι φέρ' εἶπειν

(1) Κατὰ τὸν καθίστησι τὴν διαφορὰν ἢ παραίτησι γοργίων τινῶν τῆς ἱστορίας τοῦ Ἡρόδοτου καὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Σαπφούς μετὰ τῆς εἰς κοινὴν γλώσσαν παραφρασσεως αὐτῶν.

Κείμενον Ἡρόδοτου (ἱστορίας βιβλ. I)
[Κατὰ διάλεκτον Ἰωνικὴν]
Ἡρόδοτος Ἀλικαρνησέος ἱστορίας ἀπόδειξις ἦδε, ὡς μῆτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μῆτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θαυμαστά, τὰ μὲν Ἑλλήσι, τὰ δὲ βαρβάρῃσι ἀποδειγνύμενα ἀκλεῖ γένηται, τὰ τε ἄλλα καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐπολέμησαν ἀλλήλοισι.
Παράφρασις αὐτοῦ εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν.
Ἡρόδοτος Ἀλικαρνησέος ἱστορίας ἀπόδειξις ἦδε, ὡς μῆτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μῆτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θαυμαστά, τὰ μὲν Ἑλλήσι, τὰ δὲ βαρβάρῃσι ἀποδειγνύμενα ἀκλεῖ γένηται, τὰ τε ἄλλα καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐπολέμησαν ἀλλήλοισι.
Κείμενον Πινδάρου (Πυθ. Β'). Κατὰ διάλεκτον [Δωρικὴν].
Μεγαλοπόλις ὡ Σαράκωσι, βαθυπολέμου τέμενος Ἄρως ἀνδρῶν Ἰππων τε σπῆραρχαμῶν [δαμῶναι τροφοί,
ὄμην τότε τὴν λιπαρῶν ἀπὸ Θηβῶν φέρων μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραροίας ἐλευθέρου.
Παράφρασις εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν
Μεγαλοπόλις ὡ Σαράκωσι, βαθυπολέμου τέμενος Ἄρως ἀνδρῶν Ἰππων τε σπῆραρχαμῶν [δαμῶναι τροφοί,
ὄμην τότε τῶν λιπαρῶν ἀπὸ Θηβῶν φέρων μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραροίας ἐλευθέρου.
Κείμενον Σαπφούς (ἀποσπ.) Κατὰ διάλεκτον [αἰολικὴν].
Ἄστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν τελέων
ἔψ ἀποκρύπτουσι φρίενον εἶδος
ὑποστα πληθυσία μάλιστα λάμπη γὰν ἐπὶ παῖσαν.
Παράφρασις εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν
Ἄστερες μὲν ἀμφὶ κάλην τελέων
ἔψ ἀποκρύπτουσι φρίενον εἶδος,
ἵπταν πληθυσία μάλιστα λάμπη γὰν ἐπὶ παῖσαν.

κατ' ἐπικρατήσασαν εἶεν αἱ ἐποποιεῖαι ἐγράφοντο ἰωνιστῶν, τὰ δὲ λυρικά ποιήματα αἰολιστῶν κτλ.) ὑπῆρχε διαφορὰ οὐσιωδῆς ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ τοῦ πέζου λόγου κοινῶς ἐπικρατοῦσα γλώσσῃ κατὰ τὰς διαφόρους χρονικὰς περιόδους. Τῶν τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων γλώσσαν διαδέχεται ἡ τῶν Ἀττικῶν χρόνων, ταύτην δὲ ἡ τῶν Ἀλεξανδρινῶν καὶ ταύτην πάλιν ἡ τῶν Ἑλληνορωμαϊκῶν, μεθ' ἣν ἔρχεται ἡ παρρημακίκα διαπραπέστατος τῶν συγγραφέων τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων, χρονικῶ διαστήματι: ἐκτὸν πεντήκοντα ἐνιαυτῶν ἐπῆλθε ταῦτα μεταβολὴ εἰς τὴν Ἀττικὴν γλώσσαν, (τὴν γλώσσαν, περὶ ἧς ὁ Ἀγγλὸς Φάραρ εἶπεν ὅτι εἶναι τὸ μάλιστα ἀξιοθαύμαστον τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ τῶν δημιουργημάτων), ὡστε ἀληθῶς μείζον εἶναι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς τοῦ Ξενοφάντος καὶ τῆς τοῦ Πολυβίου ἢ μεταξὺ τῆς τοῦ Πολυβίου καὶ τῆς ἡμετέρας. Οὐ μόνον εὐρηται παρὰ Πολυβίου σωρὸς λέξεων νεοπλαστων, αἱς οὐδέποτε ἔως τότε ἐχρήσατο Ἕλληνας συγγραφεύς, ἄλλων δὲ λέξεων ἀπαντᾷ παραλληλῆς ἢ διαπλάτυσις τῆς ἰστορίας, ἀλλὰ καὶ καταπλακτικαὶ καινοτομίαι πολλαὶ περὶ τὴν σύνταξιν, ἀρ' ὡν κυρίως ἀπέφρυσαν ἐκ τῆς παρ' ἡμῶν νῦν γλώσσης συντακτικαὶ καινοτομίαι. Ἀλλ' ὡς εἶπομεν, ἀλλοιώσεις καὶ μεταβολαὶ ὑρίστανται ἐκάστοτε πᾶσα γλώσσα. Ἀλλ' ἐν ὅσῃ διατηρεῖται ἀνεπικρὸς ὁ χαρακτήρ τῆς γλώσσης, ἐν ὅσῃ διατηρεῖται κατὰ τὰ κύρια αὐτοῦ καὶ οὐσιωδῆ μέρη ὁ γραμματικὸς σχηματισμὸς τῶν λέξεων, ἐν ὅσῃ τηροῦνται οἱ κανόνες τῆς παραγωγῆς καὶ συνθέσεως, ἐν ὅσῃ φυλάττονται ὁπωσδήποτε ὁ τῶν ἰστοριῶν καὶ ἡ προσωδία, δὲν δύναται νὰ ρηθῇ περὶ αὐτῆς ὅτι κατετάθη εἰς τὰς μοῦσας τῶν μακρῶν. Καὶ ὅμως δὲν εἰδίστασαν τινες νάποκαλέσωσι τὴν νῦν ἑλληνικὴν γλώσσαν νέαν γλώσσαν, θυγατέρα δῆθεν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, καὶ νὰ προβῶσιν εἰς ἐξομοίωσιν τῆς μεταξὺ τῆς παλαιᾶς δῆθεν ἑλληνικῆς καὶ τῆς νέας ἑλληνικῆς σχέσεως πρὸς τὴν μεταξὺ τῆς Λατινικῆς καὶ τῆς Ἰταλικῆς σχέσιν, ἀλλ' ἡ σχέσις τῆς Ἰταλικῆς πρὸς τὴν Λατινικὴν εἶναι ἀληθῶς σχέσις κέρης πρὸς μητέρα. Ἀληθῶς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς Λατινικῆς προέκυψεν ἡ Ἰταλικὴ, καταρτισθεῖσα διὰ τοῦ ὕλικου αὐτῆς, ἀλλὰ προέκυψεν ὡς γλώσσα ἰδίᾳ, κατ' ἰδίους κανόνας, συντακτικούς, τεχνολογικούς καὶ ἐτυμολογικούς. Οὐ μόνον πλείστα Λατινικὰ εἶχε δὲν περιήλθον εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ περιελθούσαι: εἰς αὐτοὺς λατινικὰ λέξεις μετεβλήθησαν οὐσιωδῶς, μετασχηματισθεῖσαι κατὰ τοὺς κανόνες τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης, πάνυ διαφόρους τῶν τῆς λατινικῆς. Ἐὰν τις φέρ' εἶπειν παραβῆται πρῶτα τῶν ἀπὸ τῶν στοιχείων ἀβχορμῶν λατινικῶν λέξεων πρὸς τὰς ἰταλικὰς, παρατρεῖ ὅτι ἡ λέξις abacus μετεβλήθη ἐν τῇ Ἰταλικῇ εἰς banco, ἡ λέξις abagio ἐξέλιπε, ἡ σύνθετος λέξις

abalieno ἐξέλιπε (διατηρηθέντος μόνον ἐν τῇ ἰταλικῇ τοῦ ἀπλοῦ alieno), αἱ λέξεις abamita, abarceo, abavia, abazea, abderitus, ab dico (ὅθεν abdicatio), abditamentum, abdo, abdomen, abedo, abellinae, abemo, abeo, abequito, abforewastawes ἐξέλιπον, τῶν λέξεων abmōn το δευτερον συνθετικῶν μέρους, (μεταβλήθη εἰς abo καὶ futuroῖν ταῖς λέξεις abavus καὶ abfuturus), τῆς λέξεως abduco τὸ δευτερον, συνθ. μέρος διεσώθη ἐν τῷ condurre, τῆς λέξεως abgrege διετηρήθη μόνον τὸ δευτερον συνθετικὸν μέρος grex-gregis, μεταβλήθη εἰς gregge, greggia, ἡ λέξις abhine ἐξέλιπε, ἡ λέξις abhorreo μετεβλήθη εἰς abborrio, αἱ λέξεις abbas καὶ abbatissa μετεβλήθησαν εἰς abbate καὶ abbadesa, ἡ λέξις abies μετεβλήθη εἰς abete, ἡ λέξις abiga ἐξηλείφη, τὸ βῆμα abigo ὡσαύτως (διατηρηθέντος μόνον τοῦ δευτέρου συνθ. μέρους), τοῦ δὲ ἀβicio τὸ δευτερον συνθετικὸν μέρος διεσώθη μὲν, ἀλλὰ μεταβλήθη εἰς getto καὶ οὕτω καθέτης. Τούναντιον ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς δημιουργίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἑλληνικῶν λέξεων ὀλίγα παρ' ἡμῶν εἰσι καταδεικασμένα εἰς ἀρχησταίαν. Ἐκ τῶν ἀπὸ τοῦ ἀβ φέρ' εἶπειν ἀρχομένων λέξεων εἰσιν εὐχρηστοὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦσαν παρ' ἡμῶν αἱ λέξεις Ἀβαθῆς, ἀβαθμίδωτος, ἀβαθρος, ἀβακίον, ἀβακίσιος, ἀβακιοεὶδης, ἀβαμβάκεντος, ἀβανασος, ἀβαξ, ἀβαπτιστος, ἀβαπατος, ἀβαρβαρος, ἀβασάνιστος, ἀβασίλευτος, ἀβασκάντος, ἀβαστακτος, ἀβας, ἀβδελυκτος, ἀβέβαιος, ἀβέβηλος, ἀβέλτερος, ἀβίαστος, ἀβίβλος, ἀβίωτος, ἀβλαβῆς, ἀβλάβεια κτλ., πᾶσαι δηλαδὴ αἱ ἀπὸ τοῦ ἀβ ἀρχόμεναι λέξεις, καὶ ἦν κεινταί σιῶν ἐν τῷ ἑλληνικῷ λεξικῷ, ἀχρηστα δὲ παρ' ἡμῶν εἶναι μόνον τὸ ἐπιφώνημα ἀβαλ ἢ ἀβάλε καὶ τὸ οὐσιαστικὸν ἀβαρ, ἐμφαίνον γλύκυσμα τι παλαιᾶς κατασκευῆς. Ἀλλὰ, τὸ σπουδαιότερον, οἱ γραμματικοὶ κανόνες τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης εἶναι παντελῶς διάφοροι τῶν τῆς Λατινικῆς. Διάφοροι ἐντελῶς αἱ κλίσεις τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, διάφοροι ἐντελῶς οἱ σχηματισμοὶ τῶν ρημάτων, διάφοροι ἐντελῶς αἱ προθέσεις, διάφοροι ἐντελῶς οἱ σύνδεσμοι, διάφορος ἐντελῶς ἡ σύνταξις, διάφορος ἡ προσωδία κτλ. Αἱ πτώσεις τῶν ὀνομάτων φέρ' εἶπειν ἐν τῇ Λατινικῇ διακρίνονται διὰ τῶν πτωτικῶν καταλήξεων, ἐν δὲ τῇ Ἰταλικῇ διὰ τῶν προθέσεων de καὶ a. Οὕτω τὸ Λατινικὸν ὄνομα mensa, ὅπερ δηλοῖ τὴν τράπεζαν, κινεῖται ἐν τῷ ἐνικῷ ἀρθρῷ ὡς ἐξῆς: mensa, γεν. καὶ δοτ. mensae, αἰτ. mensam, κλητ. mensa, ἀρχαίον. mensa. Τὸ δ' ἐξ αὐτοῦ παραχθῆν ἰταλικὸν ὄνομα mensa κινεῖται ὡς ἐπειταί: la mensa, γεν. della mensa, δοτ. alla mensa, αἰτ. la mensa, κλητ. o mensa. Τὸ λατιν. ὄνομα dominus ἔχει γενικὴν dominī, δοτικὴν dominum, αἰτ. dominum, κλητικὴν domine, ἀρχαιετικὴν domino. Τὸ δ' ἐξ αὐτοῦ παραχθῆν ἰταλικὸν ὄνομα domino ἔχει γενικὴν del domino, δοτικὴν al do-

minozi. il domino κτλ.—Τὸ δὲ ῥήματι ἐγρουσι πάντῃ διάφορον σχηματισμόν. Τὸ ῥήμα amo ἐν τῇ Λατινικῇ ἔχει παρατακτικόν amabam, παρακείμενον amavi, ὑπερσυντελικόν amaveram, μέλλοντα amabo, μέλλοντα τετελεσμένον amavero. Τὸ αὐτὸ ῥήμα amo ἐν τῇ ἰταλικῇ ἔχει παρατακτικόν amava, παρακείμενον io ho amato, ὑπερσυντελικόν io aveva amato, μέλλοντα io amerò· κλίνονται δέ, ἥτοι μεταβάλλουσιν οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος εἰς δῆλωσιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ προσώπου κατὰ ἕξιν ὅλως διαφόρως. Οὕτως ἐν τῇ Λατινικῇ ὁ μὲν ἐνεστώς τῆς ὀριστικῆς κλίνεται ὡς ἐξῆς: amo, amas, amat-amamus, amatis, amant· ὁ δὲ παρατακτικὸς ὡς ἐξῆς: amabam, amabas, amabat—amabamus, amabatis, amabant κτλ. ἐν δὲ τῇ ἰταλικῇ: io amo, tu ami, egli ama—noi amiamo, voi amate, eglino amano· ὁ δὲ παρατακτικὸς io amava, tu amavi, egli amava—noi amavamo, voi amavate, eglino amavano κτλ. Τὸ ὑπαρκτικὸν ῥήμα sum ἐν τῇ λατινικῇ κλίνεται ὡς ἐξῆς: sum, es, est... ἐν δὲ τῇ ἰταλικῇ: io sono, tu sei, egli è, noi siamo, voi siete, eglino sono κτλ.

Αἱ ἀντωνυμίαι ἐπίσης κλίνονται πάντῃ διαφόρως. Ἡ μὲν προσωπικὴ ἀντωνυμία τοῦ μὲν πρώτου προσώπου παρὰ Λατίνοις ἐκλίνεται οὕτως: ego, mei, mihi καὶ mi, me—nos, nostrum, nobis, nos, παρ' ἰταλοῖς δὲ νῦν: io, di me, a me καὶ me, me· τοῦ δὲ δευτέρου προσώπου παρὰ μὲν Λατίνοις: tu, tui, tibi, te—vos, vestrum, vobis, vos, παρ' ἰταλοῖς δὲ tu, di te, a te, te. Αἱ δὲ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι εἶναι πάντῃ ἀνόμοιαι. Οὕτω παρὰ Λατίνοις αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι εἶναι αἰ ἐξῆς: hic, haec, hoc—iste, ista, istud—ille, illa, illud—ist, ea id—qui, quae, quod· παρ' ἰταλοῖς δὲ costui, costei (πληθ. costoro)—questo, (πληθ. questi), questa (πληθ. queste)—cote-sto, cotesta—quello, quella. Ἐπίσης πάντῃ ἀνόμοιαι αἱ ἀναφορικαί, διότι ἀναφορικαί παρὰ Λατίνοις μὲν εἶναι αἱ qui, quae, quod (ἐξ ἧς αἱ ἀντωνυμίαι quicumque, quisquis), παρ' ἰταλοῖς δὲ il quale, la quale καὶ che (γεν. di che ἢ di qui, δοτ. a che ἢ a cui, αἰτ. che ἢ cui). Αἱ δὲ ἀόριστοι παρὰ Λατίνοις μὲν quis, aliquis, quispiam, quidam, ullus, παρ' ἰταλοῖς δὲ uno, alcuno, taluno, certo-certa, qualche, qualcuno κτλ.

Ἐπίσης αἱ προθέσεις παντελῶς σχεδὸν διάφοροι, διότι ἄλλαι μὲν Λατινικαὶ προθέσεις ἠλλοιώθησαν τελείως ἐν τῇ ἰταλικῇ. Οὕτως ἡ Λατινικὴ πρόθεσις ab μεταβλήθη ἐν τῇ ἰταλικῇ εἰς a, ἢ cum εἰς con, ἢ sine εἰς senza, ἢ super εἰς sopra (ἢ sovra), ἢ λατινικὴ πρόθεσις ante εἰς avanti, ἢ inter εἰς intra ἢ infra (ὅθεν καὶ tra καὶ fra), ἢ de εἰς di, ἢ sub εἰς su (ἀλλ' ἐνῶ ἢ sub παρὰ Λατίνοις ἐμφαίνει τὴν ὑπὸ τι στάσιν ἢ ὑπὸ τι κίνησιν, παρ' ἰταλοῖς ἢ su δηλοῖ μᾶλλον ὅτι ἡ ἑλληνικὴ πρόθεσις ἐπὶ) κτλ. Ἄλλαι

δὲ πάλιν ἐξηρανώθησαν παντελῶς, οἷον αἱ προθέσεις absque, coram, tenus, apud, erga, penes, pone, post, praeter, versus κτλ. Τούναντίον ἐπλάσθησαν ἐν τῇ ἰταλικῇ ἄλλαι προθέσεις, ἀγνωστοί εἰς τὴν Λατινικὴν, οἷον αἱ προθέσεις da, dopo, dicto, appo, eccetto, salvo, trattone, accanto, lungo κτλ. Ἐκ δὲ τῶν συνδέσμων ἐξέλιπον μὲν ἐν τῇ ἰταλικῇ οἱ Λατινικοὶ συμπλεκτικοὶ σύνδεσμοι que, ac, atque, οἱ διαζευκτικοὶ aut, vel ἢ ve, οἱ ἐναντιωματικοὶ sed, autem, verum ἢ vero, οἱ συλλογιστικοὶ ergo, igitur, ideo, quapropter, οἱ αἰτιολογικοὶ nam, enim, quia, quod, quum, quoniam, οἱ τελικοὶ ut καὶ uti, οἱ χρονικοὶ quum, postquam, dum, donec κτλ., διετηρήθησαν δὲ μόνον ὁ συμπλεκτικὸς σύνδεσμος et μεταβληθεὶς εἰς e, καὶ ὁ ὑποθετικὸς σύνδεσμος si μεταβληθεὶς εἰς se· παρήχθησαν δὲ ἐν τῇ ἰταλικῇ ἄλλοι σύνδεσμοι, οἷον οἱ διαζευκτικοὶ o, oppure ἢ oppure, ossia, οἱ ἐναντιωματικοὶ ma, però, pure, non già, per altro, benchè, κτλ., οἱ συλλογιστικοὶ dunque, pertanto, perciò, però, onde, talchè κτλ.

Οὐδ' ἔγνος δὲ σώζεται ἐν τῇ ἰταλικῇ τοῦ λατινικοῦ συντάκτου, τοῦ τε ἐνεργητικοῦ (ὅπερ συντάσσεται συνήθως μετὰ ῥημάτων κινήσεως σηματικῶν καὶ ἐμφαίνει τὸν σκοπὸν τῆς κινήσεως) καὶ τοῦ παθητικοῦ (ὅπερ συνήθως συντάσσεται μετὰ ἐπιθέτων καὶ προσδιορίζει τὴν ἐννοίαν αὐτῶν) καὶ τοῦ Λατινικοῦ γερουνδίου, ὅπερ ἐπέχει ἐν τῇ λατινικῇ γλώσσῃ ὃν τόπον παρ' ἡμῖν ὁ ὀνομαστικὸς ἐνεργητικὸς ἀπαρεμφατικὸς ἐνεστώς ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, (διότι ἡ Λατινικὴ γλώσσα, ἀμοιροῦσα ἄρθρου, δηλοῖ τὰς μὲν πλαγίας πτώσεις αὐτοῦ διὰ τοῦ γερουνδίου, τὴν δὲ ὀνομαστικὴν διὰ τοῦ ἀπαρεμφατικοῦ ἐνεστώτος τοῦ ῥήματος).

Τὰνάπαλιν οἱ γραμματικοὶ κανόνες τῆς νῦν λαλουμένης ἑλληνικῆς εἶναι αὐτοὶ οὗτοι οἱ τῆς παλαιᾶς. Ἡ λέξις εἰς εἰπεῖν ἀνθρώπος ἐκλίνεται ὑπὸ τῶν πάλαι Ἑλλήνων ὡς ἐξῆς. Ὁ ἀνθρώπος, τοῦ ἀνθρώπου, τῷ ἀνθρώπῳ, τὸν ἀνθρώπον. Ἄλλ' ἀπαρᾶ-λάκτως κλίνει καὶ νῦν τὴν λέξιν ἀνθρώπος καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ὑδροφθόρων καὶ ἀχθοφθόρων. Τρώγω, τρώγεις, τρώγει, τρώγομεν, τρώγετε, τρώγουσιν ἔλεγεν ὁ ἀρχαῖος Ἑλληὴν. Τρώγω, τρώγεις, τρώγει, τρώγομεν, τρώγετε, τρώγουσι λέγει καὶ ὁ νεώτερος Ἑλληὴν, ὁ Ἑλληὴν τῶν νῦν χρόνων. Τὸ τελευταῖον δὲ μόνον τρώγουσι μεταβάλλεται εἰς τρώγουν ἐν τῇ δημῳδῇ λαλιᾷ. Ἀγαπῶ, ἀγαπᾷς, ἀγαπᾷ, ἀγαπῶμεν, ἀγαπᾶτε, ἀγαπῶσιν ἔλεγεν ὁ Ἑλληὴν τῶν πάλαι χρόνων· ἀγαπῶ, ἀγαπᾷς, ἀγαπᾷ, ἀγαπῶμεν, ἀγαπᾶτε, ἀγαπῶσιν (ἢ ἐπὶ τῷ χυδαϊκώτερον ἀγαποῦν) λέγει καὶ ὁ νῦν Ἑλληὴν. Φιλῶ, φιλεῖς, φιλεῖ, φιλοῦμεν, φιλεῖτε, φιλοῦσιν ἔλεγε τὸ πάλαι ὁ Ἑλληὴν. Φιλῶ, φιλεῖς, φιλεῖ, φιλοῦμεν, φιλεῖτε, φιλοῦσιν ἢ φιλοῦν λέγει καὶ ἐν τῷ νῦν ὁ Ἑλληὴν. Αἱ ἀντωνυμίαι ἐπίσης κατὰ τὸ πλείστον κλίνονται καὶ νῦν ὡς καὶ τὸ πάλαι. Ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμέ, ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμᾶς ἔλεγον οἱ

ἀρχαῖοι. Ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμέ (ἐπὶ τῷ χυδαϊκώτερον ἐμένα) λέγουσι καὶ οἱ νῦν. Σὺ, σοῦ, σέ, ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμᾶς ἔλεγον οἱ πάλαι πατέρες ἡμῶν. Σὺ, σοῦ, σέ, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμᾶς (καὶ ἐπὶ τῷ χυδαϊκώτερον σεις, σεῖ) λέγομεν νῦν καὶ ἡμεῖς. Ἐκεῖνος, ἐκεῖνη, ἐκεῖνο, ἐκεῖνοι, ἐκεῖναι, ἐκεῖνα λέγομεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Αὐτός, αὐτή, αὐτό, αὐτοί, αὐταί, αὐτὰ λέγομεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο λέγομεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ ἀρχαῖοι.—Προθέσεις δὲ παρὰ τοῖς νῦν Ἑλλήσιν εἶναι αὐταὶ αὐτόταται αἱ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὠθειόσθη δὲ ἡ κατέστη μόνον σπανιωτέρα ἐν τῷ προφορικῷ λόγῳ ἢ χρῆσις τινῶν ἐξ αὐτῶν, οἷον τῶν μονοσυλλαβῶν προθέσεων ἐν. σύν. καὶ τῆς δισυλλαβῶν ἀμφί. Ἐπίσης σύνδεσμοι εἶναι αὐτοὶ αὐτότατοι οἱ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἷον ὁ συμπλεκτικὸς καί, οἱ διαζευκτικοὶ ἢ, ἢτοι, ἢτε, οἱ ἐναντιωματικοὶ μὲν, δέ, ἀλλά, ὅμως, οἱ αἰτιολογικοὶ ἐπειδή, διότι, οἱ τελικοὶ ἔνα, ὅπως, οἱ ὑποθετικοὶ ἐάν, ἂν, οἱ συλλογιστικοὶ ὥστε, ἄρα, ὁ εἰδικὸς ἢ δευτερευατικὸς ὅτι. Ἐξέλιπον δὲ μόνον ἔνιοι ἐκ τῶν συνδέσμων, οἷον οἱ αἰτιολογικοὶ ἐπεὶ καὶ γάρ, ὁ τελικὸς ὅρα, ὁ δυνατικὸς σύνδεσμος ἂν, οἱ συλλογιστικοὶ οὐν καὶ τοίην, ἐπὶ δὲ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν μακαρίζ τῇ λήξει Κ. Ἰωσίου κληθέντα ποδίσθημα μύρια, ἥτοι τὰ συνδεσμικὰ μύρια, ὧν καὶ ἡ ἀρχὴ μὲν πολλὰκις δυσσύνετος, ποικίλη δὲ ἢ χρῆσις καὶ ἡ σημασία οὐκ εὐθέρως, οἷον τὰ μύρια περι. γε, αἰτε, γοῦν κτλ. (ἀκολουθεῖ)

ΔΕΝ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΕΓΩ

Γιατί φεγγάρι μου χλωμό
 Προβαίνεις λυπημένο·
 Μὴ σ' ἔχη ἐρωτευμένο
 Ἐκεῖνα π' ἀγαπῶ·
 Δὲν τὸ πιστεύω ἐγώ!
 Σὲ βλέπω καὶ ἔς τὰ σίννεφα
 Νὰ κρέβεται γυροῦντι·
 Γιὰ πῆς, παραμονεύεις
 Ἀνίσως τὴν φιλιῶ·
 Δὲν τὸ πιστεύω ἐγώ!
 Ἄν σ' ὀρκισθῶ, φεγγάρι μου,
 Πῶς ἀπ' τ' ἀγνό της στόμα
 Δὲν μ' ἀξίωσεν ἀκόμα
 Νὰ πάρω ἓνα φιλι.
 Τὸ πιστεύεις ἐσύ·
 Κι' ἂν σοῦ ἔλεγα φεγγάρι μου,
 Φεγγάρι ἀγαπημένο,
 Ἄμα σ' ἰδῆ κρυμμένο,
 Μοῦ κρέβεται κι' αὐτή,
 Τὸ πιστεύεις ἐσύ·

NOTHS ΔΟΤΚΙΝΑΣ